

De Ster

Pionier Moeder

April 1956

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

56e JAARGANG

Nr 4

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JOH. E. WESTERDUIN

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Zij hebben veel gegeven! Ramona W. Cannon	99
Jezus geeft een voorbeeld van gehoorzaamheid	105
Slechts een Moeder, Elder Larry H. Brim	106
Het Leven, H. Gerbers	108
Hollanders Genealogical Committee . .	109
Onze Zonnehoek, Een spaarpot voor vriendendiensten Dan Valentien	111
Het centje, dat graag wilde helpen, Bertha Darling	113
Inwijding van de Tempel in Los Angeles, Californië, Ouderling T. A. Mebius	115
Uitslagen van de Korte Verhalen Wedstrijd	120
De Kerk als Opvoedster, Annemarie H. Boom	120
„Ster” Wervings Wedstrijd	123
O.O.V.-Conferentie	124
Muziek in onze Zending, verzorgd door Elder A. L. Lyon	125
Gebeurtenissen in de Zending	126
De Rots in Zee, R. Heyboer van Soldt	128

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Zij hebben veel gegeven!

RAMONA W. CANNON

Naast elke President van de Kerk stond de herinnering aan een moeder, die hem de weg tot grootheid leerde bewandelen.....

DE moeders van de Presidenten van onze Kerk zijn vrouwen geweest, die met een geestelijke kracht bezielde er naar gestreefd hebben om in hun kinderen een groots karakter en eerbied voor het goddelijke in het leven te kweken. Het lijkt alsof zij een goddelijke keus waren om de moeders van grote mannen te zijn.

Lucy Mack Smith,
*moeder van President
Joseph Smith, Jr.*

Lucy Mack werd op 8 juli, 1776 te Cheshire County, N.H. geboren en stierf in Nauvoo, Ill., op een leeftijd van 79 jaren. Haar moeder, Lydia Gates Mack, was onderwijzeres, die haar acht kinderen van haar eigen opvoeding liet profiteren. Lucys handschrift was dan ook stijlvol en haar woordenkeus had iets literairs. Toen Lucy Joseph Smith huwde, ontving zij een bruidschat van

\$ 1.500 en zij hielp ook later in het voorzien van geldelijke middelen door het beschilderen van wasdoeken tafelkleden.

Terwijl zij vele tegenslagen leden en negen keren moesten verhuizen (voordat de trek van de pioniers begon) schonk zij het leven aan zeven zonen en drie dochters. Zij was van het begin af aan zeer medelevend met haar zoon de Profeet. Sedert de dag dat hij zijn eerste, ongeloofelijke visioen verklaarde, heeft zij nooit aan hem getwijfeld of hem in de steek gelaten, integendeel heeft haar vlugge en scherpe denkvermogen hem vele keren uit benarde omstandigheden gered. Twee keren doorstond zij de zielepijn van de dood van haar twee zoons Joseph en Hyrum. Een keer toen zij aan het krijsende gepeupel te Far West overgeleverd waren, vertelde men haar dat haar zoons vermoord zouden worden. Zij hoorde hoe er schoten gelost werden en zij was er van overtuigd, dat deze haar zoons gegolden

hadden. Maar de tweede keer, toen haar zoons niet aan het gepeupel ontsnapten zoals de eerste keer en zij werkelijk de dode lichamen van haar zoons aanschouwde, schreef zij: „In mijn gedachten zag ik alle zorgen en moeilijkheden die wij samen hadden doorstaan”.

Haar zoon Samuel stierf kort daarna en bleef haar slechts nog een zoon. Lucy Smith was een liefdevolle verpleegster voor Joseph als deze ziek was. Zij was vriendelijk, geduldig, engelachtig en altijd een dame. Toch was zij een vrouw met grote moed en grote geesteskracht.

Abigail Howe Young,
*moeder van President
Brigham Young*

Abigail Howe werd op 3 mei, 1766 te Shrewsbury, Mass. geboren. Zij was afkomstig van een intelligent, bekwaam en vooraanstaand geslacht, dat in Engeland zowel als Amerika vele eerbewijzen ontving. Nabby was één van zeven zusters. Zij waren allen buitengewoon vriendelijk, levendig en aantrekkelijk. Zij zongen duetten, volksliederen en in het koor. Nabby had blauwe ogen en bruin haar, dat in pijpenkrullen op haar voorhoofd hing. — Toen zij negentien was, trouwde zij met John Young, een soldaat uit de Revolutionaire Oorlog. Nabby was een geboren hervormster; vele moeders vroegen haar om met hun dochters te spreken en

deze raad te geven voordat zij in het huwelijk traden.

Zij woonde meest in een huiskar en terwijl zij van de éne plaats naar de andere trokken bracht Nabby elf kinderen ter wereld. Alle kinderen, behalve één, waren getrouwe leden van de Kerk. De familie woonde later 16 jaren in Hopkinton, Mass. Abigail Howe stierf toen zij 49 jaren oud was. Brigham was toen 14 en zeide, dat er nooit een betere vrouw geleefd had. „Mijn moeder heeft ons kinderen geleerd om de naam van de Vader en de Zoon te eren en eerbied voor het Heilige Boek te tonen.. Zij heeft ons verteld om het te lezen en de beginselen er van zo veel mogelijk in ons leven te onderhouden. Doe altijd goed en mijd het kwaad. Als je een mens in nood ziet, help hem! Laat nooit boosheid in Uw hart wonen, want dan zal het kwaad U kunnen overwinnen!”

Agnes Taylor Taylor,
*moeder van President
John Taylor*

Agnes Taylor werd op 22 augustus, 1787 te Pooley, Westmoreland, Engeland geboren. Een van haar voorouders was de veel beschreven Dick Whittington, die toen hij zich van zijn fortuin beroofd zag, naar Londen trok en daar bij een manufacturier in de leer ging en later door zijn eigen pogingen een raadsheer, hoofdscherif en later drie keren burgemeester van Londen werd.

James en Agnes Taylor hadden acht zonen en twee dochters; zij bezaten een klein landgoed in Westmoreland. De familie emigreerde naar Canada en ging in de buurt van Toronto wonen. Daar doopte Parley P. Pratt, John, een Methodistische Predikant, die later zijn ouders doopte. Toen de familie trachtte om zich met de Heiligen in Missouri te verenigen, werden zij tijdelijk door het gepeupel aan de grens teruggedreven. In Oquawka, boven Nauvoo, herbergden zij de profeet. Het gedachtenis aan zijn vriendschap en zijn leringen waren een troost voor het hele leven voor Zuster Taylor.

De familie vergaderde en leed met de Heiligen van Nauvoo en trok in 1847 naar het Zout Meer Dal.

Zuster Taylor was een uitstekende huisvrouw en stond bekend voor haar hartige en smakelijke Engelse recepten. Zij was een vrouw met zakelijke aanleg en spaarde genoeg geld om een rij huizen van twee verdiepingen te laten bouwen. Toen zij ouder werd was zij nog net zo jeugdig en energiek als de vrouwen, die maar de helft van haar jaren telden.

Zuster Taylor was opgewekt en vrolijk en toch zeer religieus. Zij miste slechts heel zelden een vergadering en zelfs toen zij haar einde voelde komen werd haar geluk hierdoor niet verstoord. Zij was een vrouw bij uitstek en was buitengewoon gezien.

* * *

Beulah Thompson Woodruff,
*moeder van President
Wilford Woodruff*

Beulah Thompson werd in april, 1782 te Farmington, Conn., geboren en trouwde in diezelfde plaats op 25 november, 1801 met Aphek Woodruff. Zij gaf drie kinderen het leven en stierf ten gevolge van vlekkoorts toen zij 28 jaren oud was en haar jongste kind, Wilford, 3 jaren. Haar ouders stierven beiden op 84 jarigé leeftijd. Zij waren levendige mensen, die zich veel met het sociale leven in hun gemeenschap bemoeiden en vurige patriotten waren. Beulah Woodruff was een vriendelijke en zachtmoedige vrouw. Zij was altijd opgewekt en een ieder, die haar kende hield van haar.

Rosetta L. Pettibone Snow,
moeder van President Lorenzo Snow

Rosetta L. Pettibone werd op 22 oktober, 1778 te Simsbury, Conn., geboren en stierf op 12 oktober, 1840 te Walnut Grove, Ill., aan vlekkoorts. Zij was een nakomelinge van de pelgrims van Plymouth Rock en er waren veel predikanten en geleerden in haar familie.

Met haar echtgenoot Oliver Snow en haar dochters, Leonora en Eliza Roxy vertrok Rosetta naar Mantua, Ohio, wat in die dagen de „springplank” naar het

Westen was. Zij waren het elfde gezin, dat zich daar vestigde.

In een ruwe omgeving schiepen zij een tehuis waar de karaktertrekken van de Pettibones heersden, namelijk: weldadigheid en gedistingeerdheid, er was een grote liefde voor kunst en wetenschap en goede boeken namen een heel bijzondere plaats in. Vaak ontvingen zij goede en intelligente mensen van alle overtuigingen. Zij onderwezen hun kinderen een strikte morele leefregel, zij leerden hun vlijt en spaarzaamheid en gaven hun naar omstandigheden, de beste opvoeding mogelijk.

Daar zijn vader vaak afwezig was, werkte Lorenze onder de leiding van zijn moeder. Hij was gewillig, prompt en zeer intelligent.

Toen zij tot de Kerk toegetreden waren leden zij de gebruikelijke vervolgingen en moeilijkheden. Lorenze schreef, nadat hij hen in La Harpe dichtbij Nauvoo bezocht had: „O, wat hebben deze belangrijke maanden veranderingen gebracht, wat een ontbering en moeilijkheden, wat een lijden onder de handen van de vervolgers.“

Door haar religieuze devotie, haar pionierskracht, haar aristocratische scherpzinnigheid en haar handigheid als kunstig huismoeder is Zuster Snow in staat geweest om haar kinderen een uitstekende opvoeding te geven en hun zodoende een goede erfenis achter te laten.

* * *

Mary Fielding Smith
*moeder van President
Joseph Fielding Smith*

Mary Fielding werd op 21 juli, 1801 te Honeydon, Engeland geboren. Zij kwam uit een religieus en welopgevoed gezin, en ontving hierdoor vele voordelen. Zij bezat een zeer liefvallig karakter maar een sterke wilskracht. — In 1834 gingen zij, haar broer Joseph en haar zuster Mercy naar Canada waar zij zich bij John Taylors onafhankelijke gemeente aansloten.

Vaak zei men: „Daar zijn die schattige Engelse meisjes weer!“ Later werden zij allen door Parley P. Pratt gedoopt.

In november 1837 trouwde zij de Patriarch Hyrum Smith, broer van Joseph Smith, en nam de opvoeding van zijn vijf moederloze kinderen op zich. Dertien dagen voordat haar baby, Joseph Fielding, geboren werd, werd zij ook zoals Lucy Smith bedrogen door het schrikbericht dat haar man Hyrum te Far West om het leven gekomen zou zijn. — Deze schok kluisterde haar aan haar bed. Later werd zij in een wagen naar de Liberty Gevangenis overgebracht om daar Hyrum te zien. Daarna werd zij, terwijl zij haar gezin leidde en nog steeds in bed was, naar Quincy, Ill., verdreven. Hier zocht Hyrum hun later weer op. In 1841 begon zij de „Zusters Centen Actie“ waardoor zij trachtte geld bijéén te brengen om glas en spijkers voor de Nauvoo Tempel te kunnen kopen. Dan schonk Mary het leven aan

een dochter, Martha Ann. Na de martelaarsdood van haar echtgenoot had zij veel moeilijkheden om de lange reis over de onherbergzame vlakten van het Westen af te leggen.

Maar doordat zij dag en nacht werkte was zij in staat om voor zichzelf en haar kinderen een goed tehuis te scheppen. Zij gaf haar kinderen een uitstekende opvoeding. Door alle moeilijkheden heen handhaafde zij haar beschaving en haar geloof.

Rachel Ridgeway Ivins Grant,
moeder van President Heber J. Grant

Rachel Ridgeway Ivins werd op 7 maart, 1821 te Hornerstown, N.J., geboren. Haar ouders waren fijne, zeer welgestelde Quakers, maar overleden beiden toen Rachel negen jaren oud was. Haar vader stond bekend als de „Goede Samaritaan”. Rijke familieleden met bedienden voedden haar op, maar zij stond er op, dat zij het huishouden zelf zou leren, zij dit dan ook op een buitengewoon verfijnde manier. Nadat zij het Evangelie voor het eerst gehoord had, vertelde zij: „Nadat ik besloten had om naar de Elders te gaan luisteren, ging ik er na naar huis en bad de Here mij te vergeven, dat ik zo'n slecht ding op de Sabbatdag had gedaan!”

Zij werd echter later gedoopt en in het jaar 1853 trok zij westwaards en trouwde daar in 1855

met Jedediah Grant. In 1856 werd haar zoon Heber Jedediah Grant geboren en negen dagen na zijn geboorte werd Rachel weduwe. Haar rijke bloedverwanten trachtten haar te beïnvloeden om met hun naar het Oosten te trekken en haar geloof op te geven. Maar zij bleef! Het geloof in het Evangelie en haar Hemelse Vader, was iets dat haar steeds omgaf en dat haar eigenlijk in een wereld apart deed leven.

Alles wat haar overkwam, ook haar doofheid, die haar als een jonge vrouw overviel, aanvaardde zij door te zeggen: „Het is misschien alles voor het beste!” — Zij ging als naaister bij andere mensen werken om zich zelf en haar kind te verzorgen. 's Avonds zou zij thuis verder naaien en Heber trapte dan voor haar omdat haar ledematen zo moe waren.

Zij had groot begrip voor haar zoon en had veel vertrouwen in hem. Zij zou zijn arm in vochtige doeken wikkelen als hij de hele dag ballen gegooid had, opdat hij de arm goed zou kunnen gebruiken en zodoende een lid van het „Ball-team” kon zijn. Toen de bisschop een keer vroeg of hij het dak van haar huis zou kunnen repareren antwoordde zij: „Nee, dank U, ik zal er zolang pannen onder zetten totdat Heber groot genoeg is om er een nieuw voor ons op te leggen!” Heber hoorde dit en handelde dienovereenkomstig. „Geen man heeft ooit een beter moeder gehad”, zei de beroemde man later.

* * *

Sarah Farr Smith,

*moeder van President
George Albert Smith*

Sarah Farr groeide in een prachtig huis in Ogden op. Haar vader, een zakenman, was President van de Ring en burgemeester van de stad Ogden. De familie was zeer gastvrij en er waren vaak gasten van alle delen van het land. Sarah bleef haast hetzelfde leven voortzetten nadat zij getrouwd was, want ook het huis van John Henry Smith en Sarah stond bekend voor zijn gastvrijheid. Zuster Smith was geen vrouw, die veel in het openbaar op de voorgrond trad maar zij was een geniale huisvrouw. Elk veren bed moest elke dag tot op de matras afgehaald worden. De matras moest opgeschud worden en het bed dan met grote vaardigheid weer opgemaakt. Haar linnen was altijd sneeuwwit. Vaak vroegen de burens haar hoe zij haar was deed en als zij hun dan vertelde hoe zij met veel zorg en nauwgezetheid haar was behandelde, zeiden zij: „Dank U wel, maar ik denk, dat ik mijn was op mijn eigen manier zal doen!“

Zij was buitengewoon zachtmoedig, heel in het bijzonder als haar kinderen en kleinkinderen ziek waren. Zonder veel drukte hield zij haar huishouden onberispelijk. Zij leidde haar kinderen zonder ooit haar stem te verheffen. Zij lette er op, dat zij naar de kerk gingen en hun verplichtingen vervulden.

President George Albert Smith vertelde van zijn moeder: „Ik ben

aan de knieën van mijn moeder opgevoed, die werkelijk een Heilige der Laatste Dagen was. Een van de eerste dingen, die ik mij herinneren kan is, dat zij mij bij de hand nam en mee naar boven nam en mij voor zich liet knielen. Zij vouwde mijn handen en nam ze in de hare. Het is één van de mooiste herinneringen, die ik heb, hoe mijn engelachtige moeder mij heeft leren bidden. Dat gebed heeft voor mij de vensters des hemels opengedaan.“

Jenette Evans McKay,

*moeder van President
David O. McKay*

De mannelijke voorouders van Jenette Evans waren meestal predikanten, artsen en advocaten. Jenette werd in 1850 geboren als één van de elf kinderen van Thomas en Margaret Powell Evans. De Evans verlieten Wales voor het Evangelie en gingen in 1859 in Ogden wonen. Daar zag David McKay, toen hij vijftien jaren oud was de toen negenjarige Jenette voor op een wagen zitten en heeft haar grote bruine ogen onder de rose zonnehoed nooit kunnen vergeten.

Toen zij 17 jaren oud was trouwde zij met David en ging in Huntsville pionieren. Zij woonden daar in een blokhut en gaven ontelbare Indianen te eten, één van hen wilde Jenette als zijn vrouw meenemen.

Zuster McKay verloor twee lieve dochters en kort daarna vertrok haar man naar Schotland om

daar een zending te vervullen. Tien dagen later werd er een nieuwe baby geboren. Zij en David Oman, die toen zeven jaren oud was verzorgden het huis en de boerderij en alles groeide en bloeide.

De deur van Zuster McKay's huis stond altijd open voor de autoriteiten van de gemeente, de ring en de generale autoriteiten van de Kerk, de vrienden van haar kinderen werden ook altijd met grote gastvrijheid ontvangen. Zij was tevreden en gelukkig met haar leven in haar huisgezin en de kerk. Zij was

een leidster in de verschillende organisaties van de kerk.

President McKay bewijst haar eer met de volgende woorden: „Ik kan geen vrouwelijke deugd bedenken, die mijn moeder niet bezat. Haar grootste verlangen was om voor haar man en haar kinderen een gezellig tehuis te scheppen en door de haar aangeboren talenten slaagde zij hier zonder veel moeite in. Haar zachtheid, zorg, liefdevol geduld, trouw aan haar huis en gerechtigheid waren in mijn jongensjaren en zijn nog steeds na deze vele jaren voor mij eigenschappen, die haar tot een vrouw van uitstek maakten.”

Jezus geeft een voorbeeld van gehoorzaamheid.

De beste manier om onze liefde voor onze Heer te tonen is om gehoorzaam aan Zijn geboden te zijn. Gehoorzaamheid, is en zal altijd, het bewijs van onze persoonlijke oprechtheid zijn. De zending van Christus was een voorbeeld van gehoorzaamheid.

Van de eerste dertig jaren van Zijn leven weten wij helaas zeer weinig, maar is het niet verbazend, dat het weinige dat wij weten, gehoorzaamheid laat zien. Het gebeurde toen Jezus twaalf jaren oud was en in Jeruzalem verdwaalde nadat Hij door Zijn ouders werd gevonden, wordt het verslag van deze gebeurtenis met de volgende woorden gesloten: En Hij ging met hen af en kwam te Nazareth en was hun onderdanig..... (Lukas 2 : 51).

Zonder twijfel was Jezus als kind en als jongeling gehoorzaam, maar Zijn gehoorzaamheid ontplooid zich pas dan tot haar volle betekenis wanneer Hij in glorie neemt en zoals het door Paulus aan de Hebreeërs werd verteld: „Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden; en geheiligd zijnde is Hij voor allen, die Hem gehoorzaam zijn een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.” (Heb. 5 : 8-9).

Deze gehoorzaamheid, die Jezus toont, zouden wij allen zonder veel vragen of uitstel moeten beoefenen. Als wij gehoorzaam zijn zoals Jezus was, dan zullen wij aan elke oproep tot werk in de Kerk of elders gehoor geven. Wij zouden niet terugdeinzen, of onzeker zijn doordat wij zelfvertrouwen missen, maar wij zullen integendeel opgewekt en optimistisch zijn en met volle moed onze plicht aanvaarden.

Daar Jezus Christus de oorzaak der eeuwige zaligheid is voor allen, die Hem gehoorzamen, is het zeker voor ons allen noodzakelijk om in de eerste plaats te leren om gehoorzaamheid te betonen.

Slechts een Moeder

ELDER LARRY H. BRIM

*

„Waar waart gij toen ik de aarde grondde? geef het te kennen indien gij kloek van verstand zijt. Wie heeft haar maten gezet? want gij weet het; of wie heeft over haar een richtsnoer getrokken? Waarop zijn haar grondvesten nedergezonken? of wie heeft haar hoeksteen gelegd; toen de morgensterren tezamen vrolijk zongen en al de kinderen Gods juichten?“ (Job 38 : 4-7).

Waar was Job toen de aarde geschapen werd? Hij was op dezelfde plaats waar U en ik toen waren. In die eerste staat, die buiten de sterfelijke macht van ons geheugen ligt om er iets van te herinneren. Job en al de kinderen van onze Hemelse Vader waren in Zijn tegenwoordigheid en vol vreugde keken zij naar de voltooiing van de aarde uit en de heerlijke dag, wanneer zij daar naar toe zouden gaan om hun reis door de sterfelijkeid te aanvaarden.

Er waren echter vele onderdelen, die eerst in orde gebracht moesten worden voordat de belangrijke stap naar eeuwige vooruitgang genomen zou kunnen wor-

den. Daarom werd die grote raadsvergadering in de hemel bijeëngeroepen, waarvan U en ik een deel uitmaakten. Ten eerste, en dit was ook het belangrijkste, moest er een Heiland gekozen worden. Een, die het voor ons mogelijk zou kunnen maken om na dit aardse bestaan weer in de tegenwoordigheid van de Vader terug te kunnen keren. Een, die door Zijn rechtvaardigheid in staat zou zijn om alle zonden, dood en hel te overwinnen. Dit moest iemand zijn, die het goddelijke alreeds had bereikt. De schriften vertellen ons over de, door liefde geïnspireerde, offerande van de Eerst-geborene van de Vader, die zich zelf gaf om naar de aarde te gaan, daar sterfelijk te worden en zonde en dood te overwinnen om alle waardige lammeren zachtjes naar de kudde van de Vader te leiden; en die alle eer aan de Vader zou geven. Wij kunnen ook lezen, hoe God en het grootste gedeelte van Zijn kinderen deze offerande aanvaardden.

In diezelfde raadsvergadering waren er vele grote geesten voor

de taak van profeet en leider hier op aarde voorbestemd. Adam, Abraham., Mozes, Jeremiah, Johannes de Doper, Joseph Smith en vele anderen waren gekozen en aangesteld om een bijzondere zending op aarde te vervullen.

Zodoende werd het grootse plan van eeuwig leven, waarvan wij allen een deel uitmaken beraamd. Door de voorbestemming van Jehova als middelaar tussen God en de mensen was de weg bereid waardoor de afstand tussen deze tweede staat, of aardse bestaan, en de tegenwoordigheid van God overbrugt zou kunnen worden. En grote en edele geesten zijn aangewezen en aangesteld om ons door deze sterfelijkheid te helpen en te leiden. Maar er was echter nog een ding zeer noodzakelijk vóórdat dit gehele plan volledig zou zijn. Er moest een schakel tussen hemel en aarde bestaan. Wij waren in de tegenwoordigheid van God en het was de bedoeling, dat wij die sfeer zouden verlaten om naar de sterfelijkheid te gaan. Wie zou voor die schakel zorgen?

Wie zou gewillig zijn om bijna in het dal van schaduw en dood te gaan om een aards tabernakel te geven, dat geschikt zou zijn als een woonplaats voor een van Gods geestelijke kinderen? Wie zou gewillig zijn om voor dat kind van God te zorgen, in al zijn wensen te voorzien en het warme en tedere liefde geven, hetzij dan ook maar tijdelijk, inplaats van de oneindelijke goddelijke liefde waaraan het gewend was?

Wie zou er gewillig zijn om een kind van God te leren om zijn aardse gaven zo te gebruiken, dat het wijsheid en kennis vergaardt waarmede het zijn medemens kan dienen en zijn Hemelse Vader verheerlijken?

Wie zou er met dit kind willen lijden wanneer het de pijn en smart voelt, die onuitwisbare begeleiders in deze sterfelijkheid zijn, en het aansporen wanneer de weg stijl en moeizaam wordt en het voortdurend aan zijn goddelijke herkomst herinneren? Wie zou er instaat zijn om in zijn onsterfelijke ziel de goddelijke vonk te zien en dan met liefde en begrip deze vonk aanwakkeren tot een brandend getuigenis van de goddelijkheid en oneindigheid van het Evangelie plan van zijn Hemelse Vader en zijn oudere broeder, Jezus Christus.

Er waren vele en verschillende vereisten voor een persoon, die als een schakel tussen hemel en aarde zou kunnen fungeren en er was grote verantwoordelijkheid mee verbonden. Maar niet tegenstaande hebben in die grote raadsvergadering daar in de hemel vele van Gods kinderen met vreugde de edele roeping aangenomen om deze schakel tussen hemel en aarde te zijn; om een moeder te zijn!

Moederdag, is een dag, die wij aangewezen hebben om hen, die deze grootse roeping als moeder hebben aanvaard, openlijk met bloemen, geschenken en bijzondere programma's te eren. Maar een ieder van ons zou elke dag er aan moeten wijden om per-

soonlijk zijn liefde en waardering aan haar te tonen, die vol tedere liefde en door goddelijke roeping zijn of haar schakel tussen hemel en aarde is.

De enige aardse vergoeding, die een moeder ontvangt of verwacht te ontvangen voor de grote offering, die zij maakt om een kind ter wereld te brengen, is waardering voor hetgeen zij heeft gedaan, liefde voor de liefde, die zij gegeven heeft en de voldoening om dat kind van God, dat haar toevertrouwd is, op het

smalle pad zien gaan, dat naar onsterfelijkheid en eeuwig leven in de tegenwoordigheid van zijn Hemelse Vader leidt.

Wat haar eeuwige beloning betreft, geloof ik, dat de heerlijke kroon, die door edele en waardige moeders, die in de tegenwoordigheid van hun Hemelse Vader teruggeroepen zijn, gedragen zal worden met ons begrip niet te vatten is.

Moge God de naam en de roeping van „Moeder” zegenen!

HET LEVEN

t

*Het leven is mooi, en het leven is goed,
Wanneer je het leven beleeft, zo het moet,
En niet slechts jezelf als het middelpunt ziet,
Want dan wordt het leven een bron van verdriet.
Want hecht je alleen maar aan geld en aan macht
Dan worden je vaak desillusies gebracht,
Dan worden ook meest weinig wensen vervuld
En altijd geef je dan anderen de schuld.*

t

*Het leven is mooi, het leven is goed,
Deze waarheid, ze sluimerd in ieders gemoed
Maar wie 't eigenbelang op de voorgrond laat staan,
Die vindt dikwijls doornen en wondt zich er aan.
Want al wat je zaait, hetzij goed hetzij slecht
De vruchten ervan komen bij jou terecht!
En oogst je een vrucht, die zelfs walgelijk smaakt,
Bedenk, dat je 't zelf hebt mogelijk gemaakt.*

t

*Ja, het leven wordt mooi, en het leven wordt goed,
Wanneer je maar altijd beseft wat je doet.
Maar begrijp vooral ook dat éne dan toch,
Er bestaat in de wereld zo heel veel bedrog!
Dus wacht U te zwichten voor uiterlijk schijn
Om dan zogenaamd gelukkig te zijn!
Dit laatste wordt geboren wanneer je waardeert
De lessen, die ons door Gods leer zijn geleerd.*

H. Gerbers.

Zesde jaarverslag van de werkzaamheden van

The Hollanders Genealogical Committee

over het tijdvak 1 Januari 1955 - 31 December 1955

MET blijdschap kan worden vastgesteld, dat de werkzaamheden van het comité gedurende het gehele jaar 1955 konden worden voortgezet, terwijl bovendien de band met de Nederlandse organisaties te Salt Lake City werd verstevigd, doordat de voorzitter van het comité werd benoemd als 2de raadgever in deze organisatie.

Ouderling Dirk Rijnsburger werd wegens vertrek naar Californië, eervol ontslagen als bestuurslid van het comité en in zijn plaats werd benoemd ouderling Jacobus van Beekum te Huntsville, Utah.

De tweede secretaresse, zuster Catherine Roth, trad in het huwelijk met ouderling D. Pater. Haar werkzaamheden blijft zij echter voortzetten. Ook zuster Annie Slierendregt, die belast was met het overschrijven van overlijdensberichten, trad in het huwelijk. Thans heeft haar echtgenoot, ouderling Hendrik Slok, de leiding overgenomen, daarbij terzijde gestaan door zijn echtgenote.

Zuster Gay Folkerts, die in Canada gegevens omtrent Nederlanders aan het verzamelen was, verhuisde naar Salt Lake City, waar zij haar werk voortzet. In verband hiermede heeft het comité een abonnement genomen op „Calvinist Contact”, een weekblad voor Nederlandse immigranten in Canada.

Het was mogelijk 77 stamboomlijsten en 3841 lijsten met complete families te plaatsen in het archief van de „Genealogical Society” te Salt Lake City. Deze lijsten bevatten in totaal 11641 namen van Nederlanders. (Bij deze cijfers zijn inbegrepen 18 stamboomlijsten, 151 familie-groepijsten en een totaal van 254 namen, respectievelijk 23.38 %, 3.93 % en 2.18 %, welke rechtstreeks vanuit Nederland werden ontvangen).

Een nieuw lid van het comité werd gevonden in zuster Janny van Tienderen, die op zich heeft genomen mensen bij elkaar te roepen voor verzegelingsdiensten in de Tempel. Acht van dergelijke diensten werden gehouden, waarbij in totaal 270 vrouwen aan hun echtgenoten en 1165 kinderen aan hun ouders werden verzegeld. Een woord van dank aan ouderling Joseph Klop, die steeds getrouw alle namen voor deze diensten rangschikte, is hier zeer zeker op zijn plaats.

Het contact met redacties van genealogische bladen, met genealo-

gische familie-organisaties en particuliere genealogen in Nederland, België en Canada, werd onderhouden.

Doordat ouderling G. William Zweers voor geruime tijd in Nederland vertoefde en de werkzaamheden zich zodanig uitbreidden dat vrije tijd bijna niet beschikbaar was, werden slechts drie officiële vergaderingen gehouden en een met het bestuur van de Nederlandse organisatie te Salt Lake City.

Met grote erkentelijkheid maken wij er melding van, dat het koor van de Nederlandse organisatie in het najaar een concert heeft gegeven te Ogden, Utah, met medewerking van het bestuur der Nederlandse organisatie aldaar, waarvan de opbrengst ten goede kwam aan de kas van het comité.

De volgende tijdschriften, gedrukte genealogieën en andere genealogische boeken werden ontvangen; na verkregen toestemming van de schrijvers, zijn sommigen van deze door de „Genealogical Society“ te Salt Lake City, gemicrofilmd of zij zullen in de loop van 1956 worden gemicrofilmd, waarna deze microfilms worden geplaatst in de bibliotheek van genoemde „Society“.

Genealogieën van de volgende geslachten:

van Hasselt, (reeds in 1954 ontvangen en gemicrofilmd, doch abusievelijk niet vermeld in ons vorige jaarverslag) Nomes, Buth, Horthoorn, Smith, Knape, Dieleman, Roorda-Keizer, Bulthuis, De Speelstra's, Bolt, Het Oudkerker Hardrijdersgeslacht, Tilanus, Wittekoek, Enterman, Braber, Old Speedwell Families.

Stamboom geslacht Bruinier;

Inventaris familie-archief Moens;

Bevolkingsregister Palembang-Indonesië van het jaar 1800;

Burgerlijke Stand Groningen 1954 en 1955;

Dirk van Assendelft en de Zijnen;

tijdschriften van verschillende familie-organisaties.

Hoewel nog meer werk moet worden gedaan en het comité nog slechts aan het begin van de werkzaamheden staat, zijn wij dankbaar voor het werk dat wij hebben kunnen doen.

De genealogische activiteit in Nederland neemt steeds meer toe en hierdoor krijgt het comité meer contacten in Nederland en het buitenland. Door deze toename nemen ook de werkzaamheden van het comité toe, hetgeen ons tot verheuging stemt.

The Hollanders Genealogical Committee:

Stephen Asmus, voorzitter.

G. William Zweers, 1e assistent.

Jacob Van Beekum, 2e assistent.

Wilhelmina M. Flink, 1e secretaresse.

Catherine R. Pater, 2e secretaresse.

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

Twee verhalen over spaarpotten

Een spaarpot voor vriendendiensten

Dan Valentine

ZATERDAG was altijd een bijzondere dag voor Robert. Het was een bijzondere dag voor twee redenen, ten eerste was zijn Pappie dan thuis en kon met hem spelen en ten tweede kreeg Robert elke Zaterdag een prachtig stuivertje van zijn Pappie om in zijn spaarpot te doen. De spaarpot van Robert was van blik gemaakt en stond op de plank boven zijn bed en leek precies op een benzine-pomp. Bovenin was er een gleuf en elke Zaterdag liet Robert zijn nieuwe stuivertje er door glijden. Hij vond het heerlijk om zijn spaarpot heen en weer te schudden om te zien hoe zwaar hij was.

Ook deze Zaterdag was niet veel anders. Zijn vader trok wat oudere kleren aan, dat deed Roberts vader altijd wanneer hij niet naar de stad naar zijn werk moest en met Robert ging spelen. Vandaag zouden zij lekker in het park gaan wandelen.

Terwijl zij flink aan het stappen waren vroeg Robert wel duizend vragen over de bomen en de vogels en toen zij bij de vijver kwamen namen zij het brood, dat zij meegebracht hadden en gaven het aan de eenden en zwanen. — Toen zij bij de uitgang van het park kwamen stak Roberts pappie zijn hand in zijn broekzak en vroeg: „Ben je van de week een goede jongen geweest?” Robert knikte hevig. En zoals zijn Pappie altijd deed liet hij ook deze keer een prachtig stuivertje in zijn handje glijden en zei: „Nu, dan is dit van jou!” Het was een heerlijk gevoel om zo’n prachtig stuivertje in je hand te houden en Robert kon haast niet wachten om naar huis te gaan en het in zijn spaarpot te kunnen doen om die een beetje zwaarder te maken.

En toch zou deze Zaterdag een beetje anders worden. Op hun weg naar huis kwamen zij langs een boom en bij die boom stond een magere en uitgehongerde hond. Robert ging even naar hem toe om over zijn velletje te aaien, maar de hond bromde.

Dat was raar! Honden hielden meestal van Robert. „Waarom bromt hij nou?“ vroeg hij. „Misschien is hij wel hongerig en heeft niets te eten gehad,“ zei zijn vader. De hond zag er verhongerd uit en zijn ogen stonden dof en treurig. Vader keek naar de andere kant van de straat, daar was een slagerswinkel. „Misschien zou jij met je stuiver iets voor hem kunnen kopen!“

Robert kon het stuivertje in zijn hand voelen en hield het stijf vast, hij had er zo lang op gewacht! „Maar die is voor mijn spaarpot!“ zei Robert. Zijn Pappie keek naar hem en zei: „Je kunt ook een vriendendienst in je spaarpot doen, Robert. En weet je, soms is het veel beter om een vriendendienst inplaats van geld in je spaarpot te doen, het weegt net zo zwaar en je hebt er veel meer voldoening van!“

En zo rende Robert met een stralend gezicht naar de winkel — de slager was zo vriendelijk om hem voor zijn stuiver wat vlees voor de hond te geven. Hij deed het allemaal in een papieren zak.

Toen Robert het vlees aan de hond gaf kwispelstaartte hij en keek dankbaar naar Robert.

Toen Robert en zijn Pappie thuis waren kreeg Robert van zijn Pappie een briefje, waar op stond:

(„Waarde: **VIJF CENTEN** — Voor een Vriendendienst!“)

„Ga het nu maar in je spaarpot doen,“ zei Roberts Pappie, „je zult zien, dat het net zo zwaar zal zijn alsof je er je stuiver in had gedaan, misschien nog wel zwaarder.“

Robert ging naar zijn kamer en deed het briefje in zijn spaarpot. Pappie had gelijk, de spaarpot was veel zwaarder! Hij was net zo gelukkig als op de andere Zaterdagen wanneer hij er werkelijk een stuiver in had gedaan.

Het centje, dat graag wilde helpen

Bertha Darling

Er was eens een spiksplinternieuw centje en het zat heel diep in de broekzak van een man. Het centje had een tevreden glimlach om zijn mondje toen hij bij zichzelf dacht: „Ik zal nu de wijde wereld in gaan en iemand helpen.”

Maar de éne dag verging na de andere en het centje bleef in de zak zitten, terwijl al de dubbeltjes, stuivertjes en kwartjes er uit genomen werden en nooit terugkwamen. „Ach, ach!” dacht het centje, „als ik hier steeds moet blijven zal ik nooit iemand kunnen helpen!” Maar het was een braaf centje en het trachtte de moed er in te houden.

Toen op een goede dag voelde het hoe het door een gat in de zak naar beneden gleed, steeds verder naar beneden. Het viel op het voetpad en rolde zo maar in de goot.

Arm centje! Het glimlachte haast nimmer meer want het dacht, dat het hier nooit gevonden zou worden. Het lag hier voor vele dagen, de bladeren vielen van de bomen en dekten het helemaal toe. Op een zekere dag hoorde het de regen op de bladeren tikken, het water kwam door de bladeren heen en maakte grote plassen in de goot. Alles werd donker en ongezellig en och, wat was het moeilijk om nog steeds te glimlachen.

Na een lange tijd kwam een jongen door de goot lopen en hij schopte de dorre bladeren voor zich uit. Dit jongetje had zijn ogen op de goede plaats, want voordat het centje er erg in had, had hij het arme ding al opgeraapt. Het centje was erg verdrietig toen het de jongen hoorde zeggen: „Puh, 't is maar een ouwe cent!” Maar toch stopte hij het centje in zijn zak. En daar bleef het centje voor heel wat daagjes terwijl een stukje touw, een zakmes, een paar knikkers, een stompje potlood, een paar oude spijkers en een stukje kauwgom hem gezelschap hielden. Het centje zag er nu oud en heel lelijk uit en het wist voor zeker, dat het nu nooit iemand zou kunnen helpen. „Wie zou er een oud, lelijk centje willen hebben!”

Toen op een goede namiddag op weg van school naar huis hoorde het centje de jongen, die zij „Maarten” noemden, zeggen: „Hoe zit het, Henk, wil je nog ruilen?” „Wat heb je dan?” riep Henk terug. Zij praatten en leuterden tot het centje Henk hoorde zeggen: „Geef me die cent dan ook nog en dan is de zaak in orde!” „Je gaat je gang maar,” zei Maarten, „'t is toch maar een oud lelijk ding, 'k mot 't toch niet hebben.”

Het centje voelde zich vreselijk beroerd toen het in Henks broekzak gleed, het wou, dat het nooit in deze wereld gekomen was en het was blij dat het heerlijk verborgen zat, waar niemand het kon zien.

Toen Henk naar huis kwam, hoorde het centje hoe hij tegen zijn moeder zei: „Kijk eens moeder, hier is nog een centje voor mijn spaarpot! Kijk eens, hoe zwart die is! Ik zal hem eens flink gaan poetsen!”

En Henk wreef en wreef totdat het centje er haast als nieuw uitzag en het centje weer begon te glimlachen omdat het dacht, dat het nu toch nog wel iemand zou kunnen helpen.

Toen Henk klaar met wrijven was, liet hij het centje door de gleuf in zijn spaarpot glijden. Wat was het centje opgewonden toen het een van de andere centjes in de spaarpot hoorde zeggen: „Welkom, nieuw centje!” „Wij zijn nu met éénennegentig en wij hebben Henk horen zeggen, dat wanneer er honderd zijn iets heel bijzonders gaat gebeuren!”

De dagen gingen voorbij en zo nu en dan kwam er een nieuw centje bij. En toen op een zekere dag hoorden zij Henks stem, het leek net alsof hij erg opgewonden was. „Moeder, dit is de laatste cent! Er zitten vandaag vast honderd in en ik ga lekker mijn spaarpot openmaken. Vaders verjaardag is al gauw en ik wil zijn cadeau op tijd gaan kopen.”

Ja hoor, er waren honderd glanzende centjes in de spaarpot en Henk ging er mee naar een winkel om er een mooi cadeau voor vader mee te kopen.

Het kleine centje schaamde zich wel een beetje omdat het helemaal alleen de wereld in had willen gaan om iemand gelukkig te maken en het wist precies wat er mee bedoeld werd toen een oudere cent zei: „Wij centen kunnen niet veel alleen doen, maar als wij allen tezamen werken, kunnen wij net zoveel doen als dubbeltjes en kwartjes, misschien net zoveel als guldens!”

Ons centje was nu gelukkig want met de andere centen tezamen had het iemand kunnen helpen.

Inwijding van de Tempel

in Los Angeles, Californië

door Ouderling T. A. Mebius

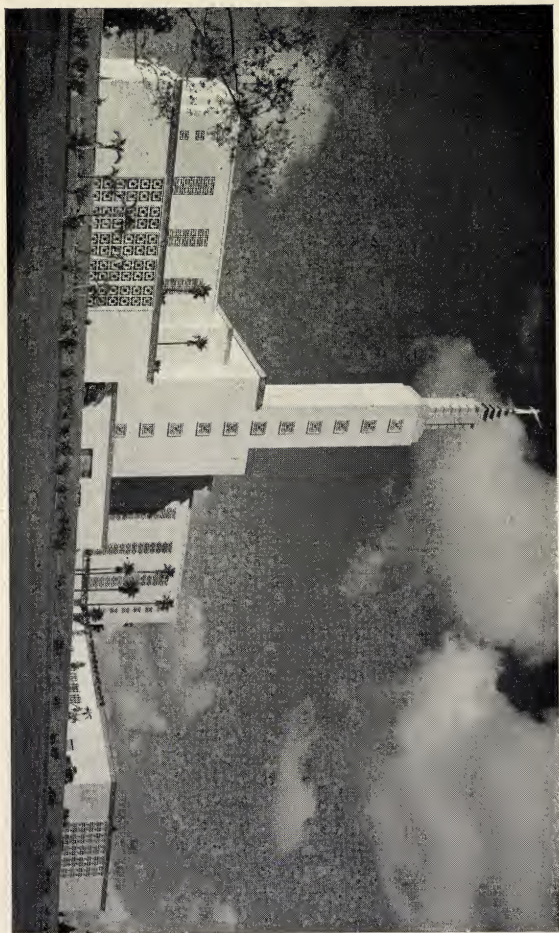
ZONDAG 11 maart 1956 is een datum, die door de leden der Kerk in Californië niet licht vergeten zal worden. Want op deze dag werd in Los Angeles de eerste tempel van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Californië ingewijd door President David O. McKay.

Een lang gekoesterde droom ging hiermede in vervulling, want reeds lange tijd hadden de Heiligen in dat gedeelte van Amerika uitgezien naar de dag, waarop ook zij een tempel in hun omgeving zouden hebben. Tot nu toe gingen velen voor het verrichten van tempelwerk naar de Mesa tempel in Arizona of naar de tempel in St. George, Utah. Maar in 1937 was door President Heber J. Grant een stuk grond aangekocht in Los Angeles, dat bestemd was voor de bouw van een tempel. De oorlogsjaren en andere factoren hadden echter hun remmende werking, maar op 22 september 1951 werd dan toch door President McKay de eerste spade in de grond gestoken, nadat de plannen tot in bijzonder-

heden ontworpen en goedgekeurd waren. En op 11 december 1953 werd door President David O. McKay ten aanschouwe van ongeveer tienduizend mensen de hoeksteen voor de tempel gelegd.

Gestadig ging het bouwen voort en nu verrijst daar statig en sierlijk de twaalfde tempel van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De toren met het beeld van de engel Moroni er op verheft zich tot een hoogte van 77 meter, en het beeld kan bij helder weer reeds veertig km uit de kust worden waargenomen. De tempel bevat 90 vertrekken, heeft op de begane grond een kerkzaal voor 380 personen, terwijl op de derde verdieping een grote vergaderzaal is, die plaats kan bieden aan 2600 personen. Voordat de tempel werd ingewijd was ook dit gebouw opengesteld voor bezoekers, die gaarne gebruik maakten van de gelegenheid om de tempel te bezichtigen. In de 51 dagen, waarop dit mogelijk gemaakt was, leidden de gidsen 662.401 mensen door het gebouw. De laatste dag hiervoor was 18 februari 1956,

De Tempel te Los Angeles, Californië.

waarna het gebouw werd schoon-
gemaakt en geheel in gereedheid
gebracht voor de officiële inwij-
ding.

Hoewel de eerste inwijdings-
dienst op zondag 11 maart 1956
pas om half tien zou aanvangen,
waren wij reeds om kwart voor
negen bij de tempel, waar hon-
derden auto's en duizenden men-
sen aanwezig waren. Het weer
was nevelig, ja, net zoals het ook
in Nederland kan zijn. Het zon-
netje trachtte door het wolken-
dek te breken, maar toen wij de
tempel in plechtige stilte betra-
den, was het daarin nog niet ge-
slaagd. Voor de inwijdingsdiens-
ten waren ruim 6000 zitplaatsen
in alle beschikbare vertrekken
van de tempel. En die personen,
die in een andere kamer zaten
dan waarin de eigenlijke plechtig-
heid plaats vond, konden alles
bezien en beluisteren via 50 tele-
visie-toestellen, die overal in het
gebouw waren opgesteld. Dit
televisie-programma was alleen
te ontvangen via deze toestellen
en dus niet buiten de tempel.

Om kwart over negen begon het
orgel zachte, gewijde muziek te
spelen en weldra was het gebouw
tot de laatste zitplaats bezet. Alle
autoriteiten der Kerk waren op
de eerste inwijdingsdienst aan-
wezig met uitzondering van Pre-
sident Levi Edgar Young van de
Eerste Raad der Zeventigers, die
wegens ziekte van zijn vrouw pas
later in Los Angeles was aan-
gekomen.

Een gemengd zangkoor van leden
uit het gebied van Los Angeles

dat uit ongeveer 250 stemmen
bestond, zong als openingslied
„De Morgen Daagt”, waarna de
Patriarch der Kerk, Elder Eldred
G. Smith, het openingsgebed gaf.
Daarna zong het koor „Hoe lie-
felijk was de morgen.” President
McKay, die de diensten leidde,
was de eerste spreker, en hij zei-
de, dat het één der meest indruk-
wekkende inwijdingsdiensten
was, die hij ooit had medege-
maakt, zo niet de indrukwek-
kendste.

Pres. McKay las verschillende
brieven van welkom voor, die de
Kerk had ontvangen ter gelegen-
heid van de tempelwijding, o.a.
van de Burgemeester en de Wet-
houders van Los Angeles en van
de Gouverneur van Californië.

Voorts wees Pres. McKay er op,
dat het in 120 jaar de twaalde
tempel was, die door de Kerk
was ingewijd. De eerste tempel
in Kirtland was in Maart 1836
ingewijd. Hij noemde ook een
profetie van Brigham Young, die
gezegd had, dat men vanaf de
tempel des Heren het strand van
de Stille Oceaan zou kunnen zien,
welke profetie nu in vervulling
is gegaan, want 8 km ten westen
van de tempel ligt dit grote wa-
ter.

Door de leden der Kerk uit Cali-
fornië werd ruim \$ 1.600.000.—
bijgedragen voor de bouw van
de tempel, terwijl zij in diezelfde
tijd ook hun steentje hebben bij-
gedragen aan de bouwfondsen
voor de verschillende wijkgebou-
wen, enz.

Het Doopfont rust op de rug van twaalf bronzen ossen. In de achtergrond een muurschildering, die de doop door onderdompeling van Jezus Christus door Johannes de Doper in de rivier Jordaan weergeeft.

Vervolgens sprak President William Noble Waite, die het hoofd was geweest van het Tempelcomité voor de Los Angeles tempel. Hij sprak over de moeilijkheden, die de mensen in de vier jaren hadden ondervonden bij de bouw, en hoe die problemen als sneeuw voor de zon verdwenen door de hulp des Heren. Hij noemde de zegeningen, die reeds merkbaar waren in de Kerk in Californië, want het aantal tien-denbetalers was reeds met 45 % gestegen. Hij zeide daarom, dat de bijdragen voor de leden geen opoffering maar een zegen waren geweest.

De derde spreker was President J. Reuben Clark jr. van het Eerste Presidentschap, die memoreerde dat dit de laatste bedeling was, de bedeling van de volheid der tijden, waarin de herstelling aller dingen zou plaatsvinden.

De vierde spreker, President Stephen L. Richards van het Eerste Presidentschap, noemde het verrichten van Tempelwerk de arbeid, die ons het dichtste tot Christus brengt en gebaseerd is op onbaatzuchtige liefde, werkelijk het gebod van de Meester navolgde om de linkerhand niet te laten weten wat de rechter doet. Hij spoorde daarom alle aanwezigen aan om het Priesterschap te eren, want zonder de macht van het Priesterschap zouden wij geen tempels kunnen bouwen of tempelwerk verrichten.

Vervolgens luisterden allen naar Zuster Ewan Harbrecht, die op zeer gevoelvolle wijze het lied „Bless this House” zong. Vele leden zullen zich haar herinneren van haar zingen in Nederland.

Daarna gaf President David O. McKay het inwijdingsgebed, waarbij hij en alle aanwezigen diep geroerd waren. Vervolgens leidde hij allen in het „Hosanna” gejuich, hetgeen zeer indrukwekkend was. Tot slot zong het gemengde koor het lied „Hosanna”, waarbij de vergadering het keer mee zong. Het dankgebed werd uitgesproken door President John M. Russon van de Los Angeles Stake.

Zonder een woord te spreken verlieten de ruim 6.000 aanwezigen via de verschillende uitgangen de prachtige tempel, en daarmee was een einde gekomen aan de eerste van de acht inwijdingsdiensten, die alle persoonlijk geleid werden door President David O. McKay, waardoor ruim 50.000 personen in de gelegenheid werden gesteld deel te nemen aan de inwijding van de tempel. En daarmee werd het begin gemaakt met het grote werk voor de doden in Californië. Zonder twijfel zullen de leden der Kerk aldaar gretig en dankbaar gebruik maken van de hun geboden gelegenheid om voor hun overleden verwanten het werk te doen.

* *

UITSLAGEN van de korte verhalen wedstrijd

Hier volgen dan de uitslagen van onze korte verhalen wedstrijd. De keus was zeker niet gemakkelijk, daar zich niemand aan de wat moeilijker onderwerpen heeft durven wagen.

Hier volgen dan de bekroonde verhalen en ik zou graag de woorden van onze jury-lid, Broeder Panman, willen aanhalen waarom wij deze keuze hebben gemaakt.

1. Zuster Annemarie H. Boom te Groningen
De originele wijze waarop dit thema werd aangepakt trof ons alsmede haar illustraties.
2. Zuster H. A. Diemel-Flament te Nijmegen.
De goede zinsbouw en woordkeus gaven hier de doorslag.
3. Zuster M. van Remoortel te Borgerhout, Antwerpen.
Rekening houdende met de Vlaamse invloed waren wij hier geboid door de eenvoud en de niet opgesmukte toon.

Wij danken allen, die hun bijdragen ingezonden hebben, wij zullen alle bijdragen bewaren daar er misschien later nog enkelen voor plaatsing in aanmerking zullen komen, alhoewel zij op het ogenblik niet met een prijs bekroond kunnen worden.

Ik dank ook de jury-leden Zuster H. Thijsse en Broeder W. Panman voor hun medewerking.

Zuster J. Westerduin

De Kerk als Opvoedster

Zuster Annemarie H. Boom, Groningen.

HET wordt bijna voorjaar! Dan zullen wij zoals altijd weer zien hoe bomen, bloemen en struiken beginnen te groeien en bloeien. Wij nemen dit als iets heel gewoons aan. De crocussen zullen uit de aarde opschieten, de tulpen zullen de velden gaan versieren; appelbomen en andere bomen zullen hun mooiste kleed weer aantrekken. Hebben wij er weleens over nagedacht of deze bomen en planten ook zo mooi

zouden bloeien als ze niet op de juiste grond geplant waren? Wat dacht U van een tere lelie op schrale heidegrond of een pereboom in het hoge Noorden?

Iedere plant heeft die grondsoort en die omgeving nodig, die voor hem het beste is.

Dan is er nog iets: de ene plant heeft meer verzorging nodig dan de andere en sommige planten hebben helemaal geen verzorging nodig.

Hebt U Zondagsmorgens wel eens voor een Zondagsschoolklas gestaan of door de week leiding gegeven in een Kerkvereniging? Wij kunnen daar precies hetzelfde zien. Mensen zijn net planten: ieder heeft zijn eigen plaatsje nodig om zich het beste te kunnen ontwikkelen, ieder zijn eigen opvoeding om eenmaal volmaakt te kunnen worden. In onze klassen ontmoeten wij allerlei soorten planten: slanke rozen, die een steuntje nodig hebben, omdat zij anders zullen omvallen. Verlegen viooltjes, die wij een beetje op de voorgrond moeten plaatsen, omdat ze anders verdrukt zullen worden. Maar ook zien wij krachtige eiken, die de wind tegenhouden voor de zwakkere bomen en planten.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een wonderbaarlijke Kerk, want zij bezit iedere grondsoort om haar bloemen te doen groeien; zij weet iedere methode om haar planten op te kweken. Zij heeft de beste tuinlieden en kwekers, die door openbaring en inspiratie gekozen zijn. De Kerkorganisaties openen de weg voor iedereen, jong en oud, om zich te ontwikkelen.

Laten wij eens kijken naar twee jonge mensen in onze Kerk. Wij zullen ze Jan en Tineke noemen. Beiden zijn zij leden van de Onderlinge Ontwikkelings Vereniging. Jan is een M-man (minuut man) en Tineke Arenleester. Jans ouders, broers en zusjes zijn allen goede leden van de Kerk. Jan leerde van zijn moeder bidden toen hij nog nauwelijks

spreken kon. Al heel jong moest hij een toespraakje geven in de Zondagsschool en nu spreekt hij vrijmoedig in en buiten de Kerk. In het Jeugdwerk en later op de padvinderij leerde hij vriendschappelijk met anderen om te gaan. Ook leerde hij er zijn talenten te ontwikkelen op allerlei gebied. Al vroeg leerde Jan alle geboden van de Kerk na te leven. Hij heeft geen behoefte aan roken of een kop koffie. Hij heeft geleerd, dat dit niet goed is voor zijn lichaam, en waarom zou hij roken? Zijn eigen vader rookt immers ook niet! Jan betaalt ook een tiende van zijn zakgeld. Op zijn achtste jaar werd hij gedoopt. Hij was twaalf jaar toen hij diaken werd en nu is hij pas ouderling geworden.

Heeft Jan nu geen saai leven? Integendeel, de Kerk zorgt ook voor genoeg ontspanning. Jan houdt bij voorbeeld veel van hardlopen en deze sport kan hij naar hartelust beoefenen, want de O.O.V. heeft ook een atletiekvereniging, waar Jan zelf leider van is. Ook zingt hij graag, daarom gaat hij elke Maandagavond naar het zangkoor van de Kerk. Ook zijn er op Zaterdag vaak toneel- en dansavondjes. Dus saai is het leven van Jan beslist niet!

Tineke heeft een heel ander leven gehad. Zij is nog maar kort lid van de Kerk. Haar ouders leerden haar niet hoe zij moest bidden. Haar vrienden en vriendinnen op de Middelbare School rookten allemaal; zij rookte ook, want waarom zou zij het niet doen?

Bij haar thuis wordt ook gerookt. Tineke had wel talenten voor ze bij de Kerk van Jezus Christus kwam; ze kon goed pianospelen, maar veel vreugde gaf dit haar eigenlijk niet. Toen Tineke zeventien jaar was, ging zij eens met een meisje uit haar klas, die lid van de Kerk was, mee naar de O.O.V. Zij zag hier de gezelligheid en de vreugde, die de jonge mensen onder elkaar hadden, ook zonder roken of sterke drank. Dit maakte indruk op haar. Zij ging na dien de O.O.V. meer en meer bezoeken en kwam ook weleens naar de Zondagschool. Men vroeg haar of zij iedere week piano wilde spelen in het Jeugdwerk; nu voelde Tineke, dat haar talent nuttig werd en dat maakte haar blij. Zo ging zij langzamerhand vooruit. Op de O.O.V. maakte zij kennis met Jan. Hij vroeg of ze meeging naar het zangkoor. Hier ontdekte Tineke, dat zij eigenlijk helemaal niet zo slecht zong als zij altijd had gedacht.

Toen Tineke achttien was, wilde zij graag gedoopt worden. Dit was een grote dag voor haar. Ook Jan was bij de doopdienst aanwezig. „Toch een flink meisje, die Tineke,” dacht hij. „Ze is niet bang voor het oordeel van de wereld.” — Nadien maakte Tineke steeds meer vooruitgang. Zij besloot om kleuteronderwijzeres te worden, want ze had van kleine kinderen leren houden op het Jeugdwerk.

Jan en Tineke ontmoetten elkaar dikwijls. Zij voelden zich een beetje tot elkaar aangetrokken.

Op een dag vraagt Jan of Tineke eens met hem alleen naar de bioscoop wil gaan. Na afloop van de film vraagt hij haar niet om een zoen, zoals jongens vaak doen. „Gelukkig,” denkt Tineke, „hij is anders dan de meeste jongens.” Tineke waardeert dit erg in Jan, en Jan zelf? Hij heeft in de Kerk geleerd, dat liefde iets reins en heiligs is en hij wil net als zijn vader en moeder in de Tempel trouwen. Daarom houdt hij niet van flirten; hij vindt liefde té mooi om mee te spelen. — Na een jaar zijn Tineke en Jan met elkaar verloofd. Jan is in militaire dienst en Tineke is bijna klaar als kleuteronderwijzeres. Wat zal er verder met hun gebeuren? Misschien moet Jan na zijn diensttijd eerst op zending, maar dat hindert niet. Tineke houdt genoeg van hem om te kunnen wachten. Wat is een paar jaar vergeleken bij een eeuwigheid? Want zij zullen straks immers niet alleen voor dit leven, maar voor altijd aan elkaar verbonden worden. Later zullen zij waarschijnlijk ook kinderen krijgen en deze zullen zij opvoeden en grootbrengen in de Kerk. Niet alle kinderen zullen even knap worden; de één zal het verder brengen dan de ander. Het voornaamste is: zij zullen in goede grond staan.....

Moge God onze Kerk zegenen, in het bijzonder hier in Europa, dat Hij de ouders, leiders en leidsters in de Kerk de kracht mag geven, het geduld en de liefde om de „jonge planten” te verzorgen en op te kweken tot het Eeuwige Leven.

Attentie!

Attentie!

„STER” WERVINGS WEDSTRIJD

Wij maken een Ster Wervings Westrijd bekend voor het verkrijgen van nieuwe abonnés.

De Wedstrijd is met de O.O.V. Ster Wervings Avond op 28 maart 1956 begonnen en sluit op dinsdag 15 mei 1956.

De Wedstrijd zal in twee groepen verdeeld worden:

- (1) per Gemeente
- (2) per Persoon.

De Gemeente, die de meeste nieuwe abonnés kan werven (naar percentage) zal een plaat ontvangen, die geschikt zal zijn om in de kerkzaal opgehangen te worden. En die Gemeente zal haar foto in de Ster geplaatst zien.

De Persoon, die de meeste nieuwe abonnés kan werven zal ook zijn of haar foto in de Ster geplaatst zien en zal één jaar de „Ster” gratis ontvangen. (Hiervoor wordt een minimum van vijf abonnés vereist!).

Verdere prijzen: 2de en 3de prijs:

Foto in de „Ster” en 6 maanden de „Ster” gratis.

4de t/m 10de prijs: 3 maanden gratis de „Ster”.

Alle abonnementen moeten geheel nieuw zijn, vernieuwingen worden niet geteld!

Prijzen zullen 's avonds 21 mei 1956, gedurende de O.O.V.-Conferentie uitgereikt worden!

De nieuwe abonnementen kunnen aan Uw Ster-agent gegeven worden, of, indien U geen Ster-agent heeft, aan Uw Gemeente-president. Hij zal ze dan naar het Hoofdkantoor sturen.

Iedereen moet meedoen om deze wedstrijd te doen slagen! Als U nog niet aan de slag bent gegaan, begin dan vandaag om nieuwe abonnés voor de „Ster” te winnen. Het is heus niet moeilijk, en misschien bent U wel de uiteindelijke winnaar!

„EEN „STER” IN ELK HUISGEZIN!”

Katrijn: Hang de O.O.V. Vlag maar hoog, Jan.

Jan: Ja hoor Katrijn, want het zal een fijne Conferentie op 19, 20 en 21 mei in Rotterdam worden!

Katrijn: Jullie komen toch ook naar de Conferentie? Doe mee aan de sport en scherp Uw intelligentie!

Binnenkort als ze nog niet geweest zijn, zullen Jan Klasen en Katrijn ook naar Uw gemeente komen. Dus, kijk maar naar hun uit op de O.O.V. Ze hebben U zoo.....veel te vertellen. Als U door omstandigheden tussen nu en 19 mei niet op de O.O.V. kunt komen, dan moet U hen beslist op de O.O.V. Conferentie op 19, 20 en 21 mei in Rotterdam gaan opzoeken. Zij zullen daar aanwezig zijn en beloven U een prettige tijd.

Er is iets te doen voor een ieder: Toespraken, vertellen, zang, sport en wedstrijden. Er zal een Leiders cursus, een Muziek Festival en een „Hallo Dag“ dans zijn. (Wat is een „Hallo Dag“ dans? Iets fijns hoor!) Zo, tot 19, 20 en 21 mei in Rotterdam op de O.O.V. Conferentie!

Katrijn: Ja hoor, ik zou het voor al de „Groene Kaas in Rusland“ niet willen missen !!!

VERZORGD DOOR
ELDER A. L. LYON

Lied van de Maand: DE ZEVEN KRUISWOORDEN No. 88

Gedurende de laatste drie maanden hebben wij U aangeraden om Uw zangoefeningen aan het verbeteren van fouten, die in bekende liederen gemaakt worden, te besteden. Wij hopen, dat U hierin geslaagd zult zijn. Wij weten, dat wanneer U het geprobeerd heeft, U zeker succesvol bent geweest. — Heel in het bijzonder in de gemeenten zonder orgel of piano (of iemand om die te bespelen) moet er bijzondere aandacht aan besteed worden, dat er accuraat gezongen wordt, daar men dan alleen op de dirigent kan steunen. De afwezigheid van zangboeken met muziek maken het in verscheiden gemeenten dubbel moeilijk, maar men zou hier zeer goed aanschouwelijke hulpmiddelen kunnen gebruiken. Verwacht niet, dat Uw gemeenten een ingewikkelde muzikale uitleg zal volgen, ook al is die U volkomen duidelijk. Als er fouten gedurende de Zondagsdiensten gemaakt worden, kunt U die opschrijven en ze dan de volgende zangoefening onder de aandacht van Uw gemeente brengen.

Vanaf Mei zullen wij weer iedere maand een Lied van de Maand hebben, zoals dit in het verleden gebruikelijk is geweest. Voor de maand Mei is het lied „De Zeven Kruiswoorden — No. 88,” gekozen.

MUZIEK EN WOORDEN:

Evan Stephens, een van de Kerks grootste en geliefdste componisten, schreef dit lied over de kruisiging van Jezus. De meeste leden van de Nederlandse Zending zullen het reeds bekend vinden, daar het in het repertoire van elke gemeente thuis hoort. Het kan als openings-, tussen- of slotlied gebruikt worden, maar is heel bijzonder geschikt als avondmaalslied.

VOOR DE DIRIGENT:

Beginnende met de derde tel van de maat begint ons lied voor deze maand met een driedelig rythme, hetwelk erg ongewoon voor een $\frac{3}{4}$ tijd is, — wilt U daarom Uw aandacht aan het rythme schenken en dit goed bestuderen? U kunt dit doen, door elke maat in negen tellen te verdelen in plaats van drie, met andere woorden, drie tellen voor elke tel in de maat. U zult zien, dat de melodie erg vloeiend is en slechts in het midden en aan het einde inhoudt. Wilt U ook op de punten, die de noten voor de helft van hun waarde verlengen, letten?

Bij het drukken van de muziek is er ook nog een fout ingeslopen, (deze zal in de nieuwe zangboeken gecorrigeerd zijn). Op de op één na de laatste maat moet een $\frac{1}{4}$ tijd toegepast worden, vier hele tellen. De twee eerste noten blijven zoals zij staan geschreven, maar de twee laatste veranderen in een gepunctueerde $\frac{1}{4}$ noot en in een $\frac{1}{8}$ noot. Met andere woorden: houdt de noot boven „wat” langer aan ($1\frac{1}{2}$ tel) en de volgende noot boven „zij” veranderd in een $\frac{1}{4}$ noot ($\frac{1}{2}$ tel).

Wilt U dit goed doornemen voordat U het lied gaat dirigeren en zingen?

VOOR DE ORGANIST:

Uw grootste moeilijkheid bevindt zich in het rythme. Wilt U heel in het bijzonder Uw aandacht aan de gepunctueerde noten schenken en de dirigent zeer oplettend volgen? Wilt U alstublieft zo achter het orgel of de piano gaan zitten, dat U de dirigent goed kunt zien? Weer komen hier grepen voor de linkerhand, die te wijd zijn. U kunt hier de tenor met de duim van de rechterhand spelen.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGENDE:

Breederveld, Leny; 12 februari 1956 te Den Haag.

GEDOOPT:

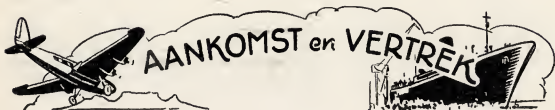
Jansen, Henri Gustaaf; 13 januari 1956 te Den Haag.
ten Bosch, Willem Stephanes; 13 januari 1956 te Den Haag.
Brussee, Charles; 13 januari 1956 te Den Haag.
Barkey, Willem; 9 maart 1956 te Den Haag.
Barkey, Françoise Louise Schuring; 9 maart 1956 te Den Haag.
Lettinga, Frederik Roelof; 9 maart 1956 te Den Haag.
Lettinga, Nanny Spruyt; 9 maart 1956 te Den Haag.
Verbeek, Willem Hermanus; 9 maart 1956 te Den Haag.
Jansen, Henricus Gustaaf; 9 maart 1956 te Den Haag.

OVERLEDEN:

Verschueren, Jan Hendrik; 18 maart 1956 te Mechelen, België.

GEORDEND:

Breederveld, Hendrik; als Diaken, 22 januari 1956 te Den Haag.
Gaster, Henri; als Leraar, 22 januari 1956 te Den Haag.
Heijboer, Jacobus; als Leraar, 22 januari 1956 te Den Haag.
Zwaneveld, Hendrik Adolf Eldert; als Leraar, 22 januari 1956 te Den Haag.
Frölich, Richard Hendrik; als Leraar, 19 februari 1956 te Den Haag.
Marda, Willem; als Priester, 19 februari 1956 te Den Haag.
Marda, Willem Hendrik; als Leraar, 19 februari 1956 te Den Haag.
Meijer, Willem; als Ouderling, 19 februari 1956 te Rotterdam Zuid.
Molenaar, Jan; als Priester, 26 februari 1956 te Den Helder.
Boot, Nicolaas Cornelis; als Ouderling, 4 maart 1956 te Den Haag.
Terpstra, Sije; als Ouderling, 4 maart 1956 te Den Haag.
Franken, Barend; als Priester, 18 maart 1956 te Arnhem.
Gielen, Jean Celestina; als Leraar, 18 maart 1956 te Antwerpen, België.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Reed D. Sieverts; van Salt Lake City, Utah naar Amsterdam.
Phillip D. Harris; van Orem, Utah naar Rotterdam.
Jay Martin Russell; van Salt Lake City, Utah naar Rotterdam.
Donald R. De Young; van Salt Lake City, Utah naar Apeldoorn.

Jay Martin Russel

Reed D. Sieverts

Phillip D. Harris

Donald R. De Young

VERTROKKEN:

Ronald J. Lewis. Aangekomen 1 oktober 1953. Vertrokken 13 maart 1956.

Werkzaam geweest: Haarlem, Den Haag, Leeuwarden als G.P., Hoofdkantoor als Priesterschap Overziener, Utrecht als D.P.

Ronald J. Lewis

OVERGEPLAATST:

Hansen, Ned H.; van Nijmegen naar Amsterdam.

Willett, G. Ralph Jr., van Den Haag naar Arnhem als D.P.

Robertson, Douglas A.; van Den Haag naar Nijmegen als G.P.

Musgrave, Lee H.; van Den Haag naar Zwolle.

Ashton, David C.; van Arnhem naar Leeuwarden.

Jansen, Lambertus Jr.; van Zeist naar Sneek als G.P.

Jensen, Lawrence W.; van Delft naar Den Haag.

Butler, Kenneth L.; van Zendelingenschool naar Delft.

Horne, Raymond G.; van Haarlem naar Vlaardingen als G.P.

Gustaveson, Dale L.; van Utrecht naar Vlaardingen.

Jones, Thomas D.; van Amersfoort naar Utrecht als D.P.

Le Mond, Kenneth J.; van Zendelingenschool naar Utrecht.

Van Oostendorp, Victor R.; van Amsterdam naar Zeist.

Tarr, Donald W.; van Zwolle naar Amersfoort.

Steenblik, John F.; van Sneek naar Hoofdkantoor.

Hofman, Cornelius A.; van Vlaardingen naar Den Haag als Assistent-Overziener der O.O.V.

De Graw, Clifford F.; van Arnhem naar Den Haag.

Clinger, Garth L.; Aangesteld als G.P. te Amersfoort.

DE ROTS IN ZEE

*Zoek het nimmer bij de mensen,
Zoek het enkel bij de Heer,
Boven bidden, denken, wensen,
Geeft Hij U, en trouw en teer,
Hij zal troosten en verkwikken
Uwe ziele, zacht en stil
U vermanen om te volgen,
En te rusten in Zijn wil.*

*Eenzaam moog' Uw weg dan wezen
Met Hem zijt gij nooit alleen
Zonder morren, klagen, vrezen
Zult gij moedig voorwaarts treen
't Goed der aard, hoe schoon 't moog schijnen
Wordt door roest en mot verteerd
Blijvend is de vreugd der ziele
Die naar God zich heeft bekeerd.*

*Die de ruste heeft gevonden
't Heerlijk deel der kind'ren Gods
Vrijgemaakt van hunne zonden
Staan ze op een vaste rots
Laat de golven om hen bruisen
't Dreigend woelen deert hen niet
Met het oog omhoog geslagen
Zingen zij 't verlossingslied.*

*Staakt dan nu Uw dralend wachten
Woelt en bruist het om U heen.
Werkt U op met al Uw krachten
Kom ook mee, die rots betreen.
Dan zal ook Uw ziele smaken
't Heil, de vreugd, die Jezus biedt
En met ons, een vrijgekochte,
Zingt gij mee, 't Verlossingslied.*

(R. Heyboer van Soldt).